

Atitudada

Книга про пригоди хлопчика Павла з дивним прізвиськом
Альбаба та його друзів і однокласників.

Автор книги Богдана Ільчук

Ілюстрації Вероніка Ільчук

2023

Альбаба

Розділ 1

Змагання

- Пасуй! Пасуй! - кричали хлопці граючи у футбол. Вітер колихав дерева, червнєве сонце палило хлопцям лиця й руки. Лише один лишався не засмаглим. Цей одинадцятирічний, худорлявий хлопчина з гострими плечами сидів осторонь, в тіні гілля могутнього дуба впершись спиною до його стовбура. У нього було хоч не довге, але неслухняне волосся, що лізло в очі, а сам він був високим: руки й ноги довгі, голова невелика. Хлопець сумно поглядав на однолітків, що грали у футбол.

- А, може його позвемо? - запитав хлопець з коротким, білим волоссям в другого, що був вищим і мав чорне.

- Кого? - запитав другий.

- Його! - блондин кивнув в сторону хлопця, що сидів під дубом.

- Ти що? Ти хочеш, щоб з нами грав Альбаба?!

Насправді ж цього хлопця звали Павло, але одного дня сталася така подія, що його життя пішло шкереберть. На початку цього шкільного року, коли він перейшов в четвертий клас до їхнього класу приєднався новенький. Низький, з короткою стрижкою, повна протилежність Павла. І чомусь цьому новенькому він не сподобався, і тому той придумав Павлові дурну кличку: "Альбаба". Дивна кличка. Хлопець думав, що вона від нього відчепиться, через місяць, два, але як причепився той "Альбаба" так він і лишився. Ну, а Павлу ця кличка звичайно не подобалась.

- Ну.... - задумався хлопець.

- Та ну його, того Альбабу. Йому й самому добре!

Альбаба гірко зітхнув. Не вже через кличку з ним не хочуть грати у футбол? І в цей момент, він подумки пообіцяв собі, що позбудеться клички!

- Гришо! Пилипе! - враз підбіг до інших, третій хлопець.

- Чого тобі? - обізвався другий, якого звали Гриша. А Пилипом був хлопець з білим волоссям. Низенький хлопець сказав щось товаришам. Гриша задумався і все ж розвів руками, наче знехотя погоджуючись.

- Альбаба! - враз підбігли до нього хлопці. Альбаба запитально глянув на них своїми маленькими блакитними очима.

- Слухай... тут така справа.. - сказав Гриша, розтягуючи слова.

- Ми з хлопцями влаштовуємо змагання. Всі хлопці з класу будуть, то й тебе.... запрошуємо.

Альбаба задумався. Змагання? Чого б це вони пропонували йому це? Та й наче знехотя говорять..

- Чого тут думати? Погоджуйся! - сказав низенький.

- Звичайно там є приз! - підхопив Тилип.

Альбабу призи не цікавили і змагання також. Але все ж він подумав, що якщо весь клас буде, то сором буде не піти.

- Нууу... - протягнув він задумуючись. Альбаба був не з тих, хто вмів швидко давати відповіді, вчителі завжди сварили його, за довгі роздуми й відповіді, адже це на їхню думку затримувало урок.

- Чого ти так довго думаєш? Тут приз - це бажання! Загадуй що хочеш.. Альбаба! - сказав Гриша. Він знав, що найдужчим бажанням Альбаби, було позбавитись клички.

- Я буду - не вагаючись ні секунди відповів Альбаба, навіть не задумуючись, що це може бути найбільшою зміною в його житті.

- Павлику! Ти поїв?! - гукнула Альбабу його мати, Ольга Лук'янівна - висока, елегантна, з широкими, гострими плечами і довгим каштановим волоссям по лопатки. Мабуть, Альбаба вдався в неї більше за батька. Його батько був також високим, але плечі мав круглі, мав чорне волосся й пишні вуса, форма лица заокруглена, а у Альбаби й його матері гострувата.

- Так, я поїв. - Альбаба зупинився біля дверей, це був обід того ж дня і хлопець повертався до річки запитати в інших коли й де будуть проводитись змагання.

- І я не Павлик! Досить мене так називати, мені вже дванадцять, а не чотири!

І Альбаба проскочив в двері і спустившись з другого поверху п'ятиповерхівки пішов до дуба, де очікував зустріти хлопців. Справа в тому, що це було таке місце, яких існує не багато. Двох-дев'ятиповерхівки в перемішку з приватними хатами розміщувалися прямо біля річки, а на віддалі був ще й ліс! Такого міста-села важко знайти де інде, але в саме в такому й жив Альбаба.

Розділ 2

Ян та історія Мифка.

- Здоров, Альбаба! - всміхнувся Гриша, коли хлопець вже прийшов.

- Здоров, - сказав той - Я хотів спитати коли зустріч.

- Завтра після обіду! - сказав той і погукав однокласників. За мить вони вже стояли біля дуба, де хлопці стояли від початку - Але сьогодні, я пропоную вирішити типи змагань! Їх має бути п'ять!

- А чому це п'ять? - запитав Пилип.

- Тому, що я так сказав! - відповів Гриша задерши носа - А тепер, оскільки нас дев'ятеро, а завдань має бути п'ять, я, як засновник змагань виберу перше, а ви діліться на пари і придумуйте разом!

Хлопці наче по команді розбіглись по парам. Альбаба стояв і не знав, що йому робити. Всі однокласники наче знайомі, а насправді такі чужі! Всі розійшлися по парах, лишився лише низький круглолиций хлопець з рудим волоссям. Він був мабуть найнижчим у всьому класі. Його щоки й маленький ніс покривали веснянки, а карі очі, здавалось були більші за його вуха. Його руки були згорівші на сонці, схоже він багато гуляв і засмагав. Тут Альбаба зрозумів, що він нікого з класу не знає, хоч і ім'я цього хлопця йому відоме. Це Ян, та навіть за виглядом він його ледве впізнає. Та й інших також.

- Привіт - підійшов до Альбаби Ян - що ж, будемо разом придумувати?

- Ну добре, - відповів він - що б ти вибрав?

- Я би вибрав стрибки в річку! Це ж круто! - сказав Ян.

- А, я таке не люблю, - Відповів Альбаба. - я часто б'юся об дно.

Альбаба сам здивувався, чому це він почав відкривати таємниці цьому хлопцю, вони ж з Яном навіть не товариши! Запала незручна мовчанка. Порушив її Альбаба:

- А я люблю лазити по деревах.

Ян чи то насупився, чи то засмутився чи образився, адже знову запала мовчанка. Тривала вона довго. Деякі вже придумали змагання, деякі ще говорили. Все ж Ян озвався:

- А я ніколи не міг залізти навіть на найнижчу гілку. Як мені взагалі це зробити, якщо я низький?

- Стоп.. - задумався Альбаба - Виходить ти, хочеш бути вищим, а я нижчим?

- Ну так... - сказав Ян.

- Виходить мені пощастило, що я високий, а тобі, що ти низький!

Ян трошки постояв, але швидко зрозумів і пояснив.

- Я піду скажу про наш вибір.

Не давши Альбабі запитати, що він там скаже Ян вже пішов.

- Кхмх - враз прокашлявся Мишко - однокласник Альбаби, коли Ян вже повернувся. - Я майже написав фпифок смагань!

Багато хто посміхнувся від слів «написав фпифок смагань», що значило «написав список змагань» але сміятись ніхто не осмілився. Мишко, або ж Мифко, як він говорив, шипилявив. А почав він 30 травня. Діло було так. Мифко, минулий Мишко в останній день школи після уроків йшов зі своїм рюкзаком, в якому здавалося було все додому. Хлопці позвали його погуляти, а Мифко звичайно погодився. Чи міг він тоді подумати, що після цього, він на кілька тижнів стане «Мифком». Так ось, гуляючи з друзями, ніхто не пам'ятає в що, Мифко пішов у ліс побути на одинці, хтозна звідки з радістю взявши з собою туалетний папір.

Знайшовши чудове місце, він оглядівшись, чи немає кого, мужньо присів. Все затихло, Мифко навіть не дихав. Вітер сильно подув, дерева зверху заколихалися, наче попереджаючи, про якусь небезпеку. Враз Мифко відчув, як хтось лоскоче його ззаду. Він старався подивитися, що там, але не зміг. Потім Мифко постарався струсити, те, що його лоскотало, але поглянувши на руку він побачив мурашу! Мифко подивився на другу - дві мурахи! І ось, по його голові, вже повзуть сотні маленьких жучків. Мишко з жахом озирнувся. Його найжахливіший здогад справдився - він сидів на мурашнику!

- Аааа! - закричав Мишко і побіг щодуху геть. Але він перечепився й впав... на шишку. Товсту, тверду шишку. Тоді здавалося всі почули його «Ай». Підвівся Мишко, плюнув, через дірку, де мали бути передні верхні зуби й сказав:

- Кл'ят'і Фифки! Ой, не Фифки, муВаФи.

Так і почав Мишко шипилявити, перетворившись на «Мифка» і зненавидівши шишки і мурах. Так ще й коли він впав, то сильно прикусив язика і губу. Тепер Мифко ще й деякі інші букви не може сказати правильно, з того моменту пройшло вже три дні. Скоро все звичайно загоїться і він перетвориться назад на Мишка, але поки що він Мифко. Прийшовши назад до хлопців, Мифко сказав. Що на нього напали лісові нінзя, від яких він відбивався палкою і саме вони вибили йому зуби. Всі здогадувалися, що він бреше, адже слова «лісові нінзя» були не дуже правдоподібними. Ніхто не знав справжньої історії. Дехто думав, що він просто впав, дехто придумав, що якась білка вибила йому передні зуби шишкою, адже Мифко якось зненацька зненавидів «фифки». Ну, з нього хоча б не сміялись. Сильним був Мифко, як образить його хтось, він так вдарить, що й той казатиме «Фифка» і «муВаФа». Тому з нього ніхто не сміявся, та й добрий був хлопець. Дружив зі всіма, не казав «А

він списує» або «А фін фпифує». Одна частина, просто боїться Мифкової сили, а друга по справжньому хоче дружити.

Повернемося до 2 червня 15:57, де Мифко оголошує список:

- Од'ин: Стхібки у воду.

Дв'а: Хофанки.

Тги: Смахання вехолясів.

Чотиги: П'юваня солудями.

П'яць: Пх'юваня на голих саб гуками.

Ой, хибацте, пхяте: поюваня на заб голими гуками.

Розділ 3

П'ятнадцятирічний капітан

Хлопці вже розходились по домах. Альбаба також пішов. Він вийшов з невеликого лісу, на галявині якого часто грались хлопці, особливо з школи в якій вчився Альбаба, що розміщувалася неподалік. Хлопець йшов в напрямку до свого дома і помітив, що за ним іде Ян. "Що йому від мене треба?" - подумав Альбаба. Так вони пройшли кілька вулиць, в цей час Альбаба думав, як йому заговорити не надто роздратовано, адже його терпіння було не вічним. Йому не подобалось, що хтось дивиться на нього ззаду, тому він зупинився.

- Привіт - Сказав Альбаба.

- Привіт! - Ян весело наздогнав хлопця. - Я такий радий, що ти заговорив! Мені так не подобаються ці мовчанки!

- А чого ти за мною йдеш? - гостро зауважив Альбаба.

- Я теж дивуюсь, чому ти в сторону мого дому йдеш! - зауважив Ян.

- Виходить у нас один шлях додому? - здивувався Альбаба, і потихеньку рушив. Ян також почав іти, але закінчувати діалог не хотів:

- А скільки тобі років?

Альбаба здивовано на нього подивився.

- Ми в одному класі, значить нам приблизно однаково, - сказав Альбаба, а потім додав - А чому ти цікавишся?

- Ну, може я хочу потоваришувати, не подумав? - всміхнувся Ян.

"Він що думки читає?" - подумав Альбаба, але як тільки він хотів щось сказати, як Ян затеревенив:

- У класі всі вважають, що тобі чотирнадцять чи п'ятнадцять, а про мене всі думають, що мені десять! Уявляєш? А мені ж одинадцять, а тобі?

- Мені те...

- А, зрозуміло! Ми все ж однолітки! Тепер все зрозуміло! А в тебе є улюблений колір? А їжа? А ти шоколад любиш? Як думаєш хтось може не любити шоколад? А я тобі скажу: ТАК! Я один раз зустрів хлопця...

І так вони славно теревенили! А точніше Альбаба просто слухав, поки вони йшли. На його щастя, у цьому всьому діалозі, не було жодного слова "Альбаба".

- Ось і мій дім! - враз вказав рукою на білу хату Ян.

Альбаба всміхнувся і злегка кивнув головою в знак розуміння.

- А мій дім, ось-та п'ятиповерхівка навпроти твоєї хати - сказав він.

- Класно! Ми живемо навпроти один одного! - вигукнув Ян - Вийдеш за п'ять.. п'ятнадцять хвилин гуляти?

Альбабу, ще ніколи, ніхто після того, як він отримав кличку не звав гуляти. Виходить вони з Яном стали друзями? Це ж чудово! Невже Альбаба за п'ятнадцять хвилин піде гуляти з справжнім другом?

- Ну-у, то що? - запитав Ян.

- Звичайно! Зустрінемось на цьому місці, добре? - сказав Альбаба

- Добре! - відповів Ян і пішов додому.

Альбаба почекав поки Ян зникне за парканом і рушив до свого дому, думаючи про те що в нього з'явився друг і про змагання, що настануть так скоро.

Ось, через десять хвилин Альбаба вже чекав біля Янового дома. За дві хвилини той вже вийшов, тримаючи у руці якусь книгу. Альбаба спробував прочитати назву, яку затуляла Янова, рука, але не зміг. Ян помітив, що Альбаба хоче це зробити і тому виставив поперед себе книгу: "П'ятнадцятирічний капітан".

- Я виніс цю книгу - сказав Ян - "П'ятнадцятирічний капітан"! А знаєш чому? Бо я визирнув з вікна і побачив тебе! І саме в цей момент мені на голову з шафи впала ця книжка!

Ян показав на свою голову, де на здогад Альбаби був слід від гострого кута книги.

- І вгадай яка це книга була? - продовжив Ян і не давши Альбабі часу на відповідь повторив: - "П'ятнадцятирічний капітан"! Ти колись читав? Я почав читати, але ще недочитав. І тут я подумав: всі думають, що тобі п'ятнадцять, лишається зробити тебе капітаном! Так ось, в мене ідея! Ми зробимо пліт! Ти будеш п'ятнадцятирічним капітаном корабля, а я буду.. ще одним капітаном. Ми за цей день ми зробимо пліт, а завтра ми переплинемо річку!

Альбаба стояв. Він старався зрозуміти чого від нього хотів Ян.

- Пліт можемо зробити зі старих дерев'ях! Мій батько вже давно хотів їх спалити, то я попросив його не робити цього. З них ми й зробимо пліт. А він вийде крепким! На ньому не річку, а море переплисти можна буде!

Тут Альбаба зрозумів, про що весь цей час говорив Ян.

- Стій! - сказав він - Ти хочеш, щоб ми змайстрували човен і перепливли ним річку?

- Ну, взагалі-то ні. Я хочу щоб ми змайстрували пліт і перепливли річку.

- Навіщо? - здивувався Альбаба.

- Ну, просто так - сказав Ян. - Ну якщо ти не хочеш чи боїшся...

Альбаба махнув рукою.

- Добре! - сказав він - Де там твої дошки?

І закипіла робота! Так хлопці пилили щось, крутили. Цілий день трудилися. І ось нарешті вони стараються всунути якусь довгу палку, щоб вона стояла вертикально.

- Ву-о-ля! - сказав Ян, коли все було готово.

В них вийшов невеликий пліт, з палкою посередині. Палка потрібна була для прапорця. На прапорці вони не попливуть, тому хлопці зробили по веслу. Тепер їм лишалось зробити прапор. Такий, що позначатиме, що це за корабель. Ян десь дістав шматок білої тканини. Він був завеликий, тому його розрізали навпіл. Одну частину він заховав у кишеню, а другу розклав на дошці, що лишилася.

- Тепер лишається передумати прапор! - сказав він тримаючи в руках фарбу, яку взяв у батьковій майстерні.

- Ну і який він буде? - запитав Альбаба

Ян задумався...

- У мене є ідея! - сказав він - Хай прапор буде синім!

- Давай! І думати не треба буде!

Ян з Альбабою дотягнули пліт до річки. Справа в тому, що річка в цьому селі протікала півколом. Дуб біля річки, під яким полюбляв сидіти Альбаба розміщувався протилежно від Яниного дому. Тож хлопці вирішили «затащити» пліт на ту частину річки, що біля дому Яна. Виявляється, позаду Яниного дому був прохід до річки. Там хлопці і маскували свій витвір. Синій прапор вони зняли, запустили пліт у воду в очереті, щоб ніхто не побачив. Хлопці прив'язали до палки мотузку, її другий кінець прив'язали до дерева, щоб той не поплив за течією.

- Чудово! - сказав Ян - Завтра будемо пливти?

- А чого тут чекати? Ми хіба не можемо прямо зараз перепливати річку? - запитав Альбаба - Вона ж тут невелика. Переплисти її - раз плюнути.

- Я казав не перепливати, а пропливати! - Заперечив Ян - Ми пропливемо за течією річки, цим майже кругом води, а потім зупинимося біля дуба, якраз встигнемо до змагань!

У Альбаби голова йшла обертом. Невже, Ян хоче припливати на змагання на цьому? Хлопець косо подивився на пліт, але відмовити Янові не зміг. Все ж, пригод в його житті особливо не було. А тепер перед ним їх аж дві. Враз з-за Янового паркану почувся чийсь чоловічий сердитий голос:

- Яне!!! Це ти брав мої фарби?!

- Ех, мені пора йти - сумно сказав Ян глянувши на свою хату - Я завтра зранку до тебе зайду й ми разом підемо до плоту, добре?

- Добре, я живу на другому поверсі, піднімаєшся і відразу праворуч - погодився Альбаба.

- Добре, бувай! - сказав Ян.

- Бувай! - Гукнув друга Альбаба коли той вже біг до хати.

Розділ 4

За течією

- Павле! До тебе хтось прийшов! - гукнула Альбабу мати. Зазвичай вона називала його Павликом, тому він не відразу відгукнувся.

- Павле! - трохи різкіше гукнула сина Ольга Лук'янівна.

Тут Альбаба зрозумів, що гукають його. Хлопець швидко проковтнув ложку каші і підбіг до матері. За дверима усміхаючись стояв Ян.

- Ти йдеш? - Запитав хлопець.

- Звичайно!

Альбаба вже збирався йти, як його зупинила мати:

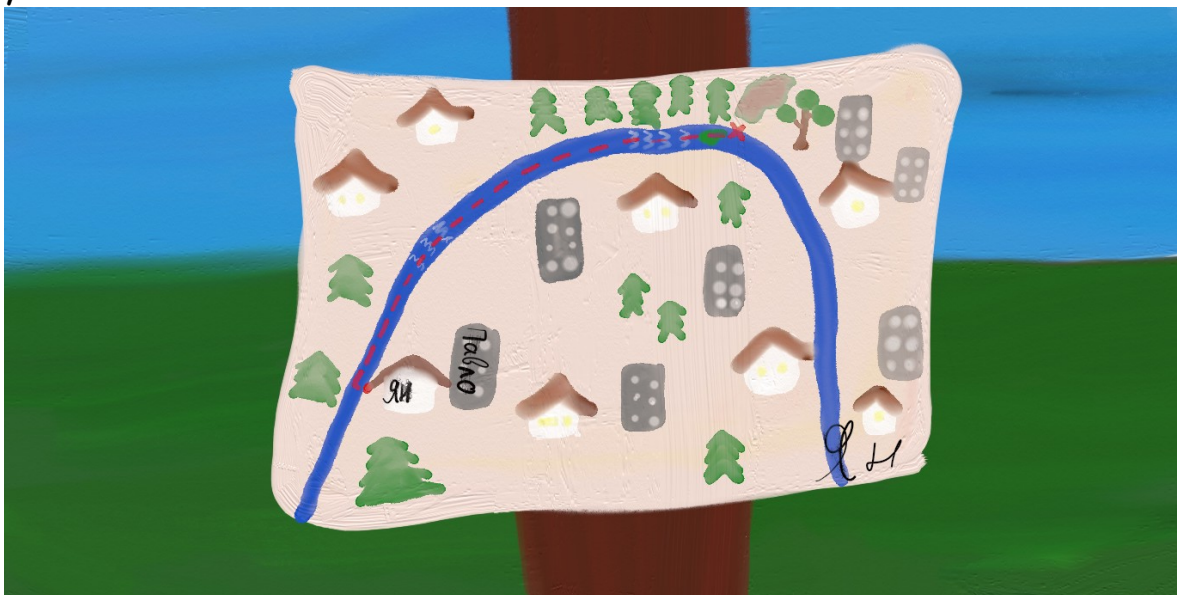
- А куди це ви йдете?

- Купатись, погода ж така тепла. - сказав Ян.

- Ну добре, йдіть хлопці.

Ян з Альбабою поспішили до плоту. Схоже вночі був дощ, адже річка трохи наповнилась. Коли ж вони прийшли Ян розгорнув якийсь папірець.

- Ось карта! - сказав він показуючи на намальовану річку й хати з будинками, зображені на папері - Зараз ми ось тут, а припливемо туди!

Ян показував все на своїй "карті", а Альбаба слухав і дивився. Все ж Ян договорив, прикріпив карту до палки і відв'язав човен. Також він взяв з собою книгу "П'ятнадцятирічний каптан". Скільки б Альбаба не вмовляв Яна, той був категорично проти залишати її вдома, кажучи: "Ми будемо капітанами цього корабля, значить ми маємо дивитись по книзі, що нам робити." Ось у хлопців по веслу і відштовхнувшись від берега, вони повільно поплили за течією річки. Річка була покрита чарівним туманом. Своїм пухом він покрив всю поверхність над водою. Берегів річки навіть не було видно. Так плвли хлопці, зачаровані цією красою. Стояли вони на плоті й вдихали раннє повітря.

- Пригнись! - раз вигукнув Ян, і якраз вчасно.

Альбаба ледве не задів головою міст, тому для безпеки сів. Ян же міг стояти спокійно. Головою до моста він дістав би тільки якби спеціально став на носки. Спокійно вони пропливли кілька хвилин. Так плвити їм було нудно. Альбаба ще раз глянув на карту. Ян відразу підбіг до неї.

- Шановний Павле! - урочисто сказав Ян.

- О ні, ні, ні. Ніяких "шановних". Так говорять учителі тоді коли ти щось наробив - відказав Альбаба.

- Добре - сказав Ян - Павле! Прошу вам продемон... продеме..

- Продемонструвати? - запитав Альбаба

- Так, продеменструвати - посміхнувся Ян - Ми знаходимося ось тут, а ні, ееем.

Ян оглядівся, стараючись побачити хоч щось на березі. В цей раз вони пропливли під залізним мостом.

- О! Ось тут! - сказав Ян, показавши на карті. Вони вже пропливли майже половину шляху.

- А що це? - Альбаба помітив, що після того місця на карті на яке вказав Ян були якісь дивні риски й цятки, про які Альбаба й говорив.

- Ти про це? Це - водоспади! Прямо, як в книжці! - відповів Ян.

- Що?... - недоговорив Альбаба, бо враз пліт наче стрибонув з води і пролетівши так трохи знову впав у воду. Під час приземлення човна, вода стала не такою водяною, вона наче перетворилася на каміння! Яна відкинуло і він пав на дерев'яху, а Альбаба вдарився головою об палку. Хлопець підскочив і підбіг до товариша. Ну, як підбіг. Нахилився, бо пліт був не таким уже й великим.

- В книжці теж так було. Здається - сказав Ян.

І тут човен знову злетів над водою, піднявшись здавалося, до самих хмар! Насправді вони були ні в якій не хмарі, а в тумані всього пів метра над водою, тому човен знову шубовхнувся у воду. Шалені бризки від води покрили Яна з головою, "п'ятнадцятирічний капітан" випав за борт, а Альбаба ледве втримався на човні.

- Ай! - Ян потер голову.

- Чим закінчилась книга? - запитав Альбаба, але як тільки Ян збирався відповісти їхній пліт знову полетів з невеликого водоспада.

- Уііі! Їхній пліт затонув але вони врятувались. - сказав Ян - І до речі, ці водоспадики наче атракціон!

І знову пліт бухнувся об воду. Якщо триматись за палку, то легко буде не падати і не битися кожен раз об щось.

- Ех, шкода книжку. - сумно подивився на воду Ян після ще одного водоспадика - Навіть якщо ми її знайдемо, то сторінки вже давно розмокнуть!

- Ех, ага шкода. - сказав Альбаба.

Далі водоспадиків не було. Тому хлопці, всі мокрі сіли сохнути. Туман в цей час розвіювався і хлопці на плоті запливли в ліс. Ян почав уважно розглядати карту.

- Хм, а цього я не позначив. Невже тут ще нічого не побудували? - здивувався він.

- Ти мабуть надто неуважно карту складав. - сказав Альбаба. - До-речі, а де ми зараз?

- Ем.. та не хвилюйся ти. П'ятнадцятирічний капітан теж збився з курсу і потрапив у Африку.

- Е! Ні! Я не хочу в Африку. Це надто далеко. І дивись де зараз "п'ятнадцятирічний капітан" - Альбаба подивився у воду.

- Ага! Он де! - Враз вигукнув Ян і стрибонув у річку.

- Стій ти куди!? - запитав Альбаба і враз човен зіштовхнувся з берегом. Весло з рук Альбаби випало. Він заціпенів від жаху. З заростів лісу на нього дивилася пара очей.

Розділ 5

Знайомство з новим «другом» та перші два змагання

- Яне! - крикнув Альбаба - Яне!

Ян виринув з книжкою в руках.

- Яне! - втретє повторив Альбаба повернувшись до товариша - Там щось є.

Коли Альбаба розвернувся, він побачив перед собою лиса. Величезного, рудого, брудного. Цей лис стояв за метр від Альбаби і дивився на кишеню хлопця повільно підступаючи.

- Фу! Фу! - старався відігнати лиса тремтячим голосом Альбаба. - Іди звідси!

Та лис повільно наближався й наближався.

- Іди звідси! - повторив Альбаба і кинув у лиса весло. Той загарчав, і настрибнув на хлопця, що взяв Янове весло й почав шалено гребсти від берега. Лис не прорахував такого і шубовснувся у воду. Ян зойкнув і почав лізти на пліт, а Альбаба навіть впустив у воду друге весло. Лис повернувся на берег і роздратовано поскреготівши чи то пошипівши пішов геть. А Янів з Альбабою пліт понесла течія. Хлопці ж просто лежали на плоті і важко дихали. Туман розвіявся, під промінням сонця хлопці швидко висохли. Вони віддихались і Ян порушив мовчанку:

- Дивись!

- Куди? - перепитав Альбаба, але відразу побачив, те на що вказував Ян - О!

- Ага, о. - Сказав Ян.

Вони пропливали біля невеликого острова, на якому було лиш одне дерево.

- А я й не знав, що на нашій річці є острів. - сказав Ян.

- Як думаєш, як він називається? - запитав Альбаба у друга.

- Не знаю - знизив плечима той - Слухай! А давай назвемо цей острів! Ми ж першовідкривачі, можна сказати.
 - Ну і яка в тебе ідея? - Запитав Альбаба.
 - Остів лисий - сказав Ян.
 - Лисий?
 - Ну4, лисячий.
 - Ну давай Лисячий, чого б і ні. Зачекай но! А це не той дуб спереду? - спитав Альбаба.
 - Так, той! Де весла? Треба пристати до берега і дійти до дуба.
 - Я це.. ну.. впустив їх.. - признався Альбаба.
 - Впустив?!
 - Ну так..
 - Ну гаразд. Я придумав! Тримайся за гілки! - сказав Ян, вчепившись за гілку якогось дерева, що росло на березі похилившись - Тягни човен!
- Альбаба також вчепився за якусь гіляку і вони дотягнули пліт до берега. Хлопці встали й обтрусившись пішли до дуба. "Оце звичайно пригода" - Думав Альбаба. - "Невже я весь цей час жив без них? Тепер я точно без них не житиму. Без пригод життя нудне, а тоді яке воно має сенс?".
- До-речі, чому той лис на тебе так наскочив? - запитав Ян, поки вони йшли.
 - Не знаю, - Альбаба сам не розумів, чому б це той звір на нього настрибував. Хлопець постарався все ретельно згадати й засунув руку в кишеню - Ой!
 - Що там?
 - Бутерброд з ковбасою - вийняв з кишені трохи розмоклий хліб Альбаба, хоч сам з Яном вже був сухий.
 - Так ось в чому справа! Він м'ясо учув.

- На, тримай. - сказав Альбаба до якоїсь пташки, що походжала неподалік і кинув їй хліб з ковбасою.

Пташка зрадівши схопила бутерброд і полетіла кудись, а хлопці пішли далі. Вийшли вони на галявину. Біля дуба стояли, сиділи хлопці.

- А чого це ви запізнюєтеся? - запитав Гриша.

- Та так.. - сказав Альбаба.

- Ну гаразд! - сказав Гриша - Я вирішив змінити правила змагань, будемо змагатись по двох. Я ж буду з вами трьома.

Хлопці й так стояли з друзями, тому не заперечували. Гришиними друзями ж були Пилип й низенький хлопець. Враз хтось запитав:

- А як ми будемо змагатися, стрибаючи у воду?

- Легко! - відповів Пилип - Хто з більшої висоти.

- Ну давайте - відповів хлопець і всі роздягнувшись побігли до річки.

Деякі залізли на підвищення, дехто на дерево. Альбаба ж почав лізти на вербу. Помітивши, що Ян просто стоїть, хлопець гукнув друга. Той підійшов.

- Полізли! - сказав Альбаба.

- Ем.. ну.. добре.. - сказав Ян і схопився за найнижчу гілку велетенського дерева.

Альбаба трохи подумавши застрибнув і захопився за маленьку гілку, упершись ногою об кору Верби. Помітивши, що Ян все ще старається залізти на ту саму гілку, за яку вчепився.

- Давай руку! - запропонував Альбаба, простягнувши свою довгу руку до друга.

Той взявся і Альбаба потягнув, що є сили. Ян заліз на ту ж гілку, що й Альбаба. Далі гілок не було. Альбаба поліз, спираючись об в'язки в корі і хапаючись за неї руками. Це було легко. Ян певний

час вагався, але все ж поліз за другом. Хлопці й не помітили, як залізли майже на верхівку.

- Е, ні! - сказав Альбаба. - Залізити то я залізу, але стрибати не буду!

- Чому? - запитав Ян. - Я ж заліз, то ти стрибни.

- Ну.. добре.. - сказав Альбаба, роздивляючись хлопців, що метушилися вниз, або лізли на нижчі дерева.

Враз якийсь хлопець подивився вгору і вказавши на Альбабу з Яном щось гукнув. Всі повернулись в їхню сторону.

- СТРИ-БАЙ-ТЕ! - кричали хлопці - СТРИ-БАЙ-ТЕ!

Альбаба подивився вниз. Звідси все здавалося вищим, ніж знизу. Деякі хлопці теж старалися залізити на вербу, але попадали. Альбаба розглядав ситуацію, сидячи на достатньо високому місті, на рівні хати.

- Ну що, стрибаємо? - запитав Альбаба.

- Стрибаємо, - відповів Ян - тільки не стрибай, так, щоб ти впав на живіт.

- Та знаю - відповів Альбаба.

- СТРИ-БАЙ-ТЕ! - кричали хлопці.

- Ну що стрибаємо? - запитав Ян.

- Звичайно! Один..

- Два..

- Три!

Ян з Альбабою схопилися за гілки верби й пролетівши так трохи відпустили, полетівши прямо в річку.

- ААААА!

ПЛЮХ!

І через секунду:

- ААААА!

ПЛЮХ!

З води визирнули дві голови, Янина й Альбабова. Вони повільно вилізли з річки. Серце Альбаби шалено билосся, це було так круто! Спершу він певний час летів, а потім впав майже неушкоджений, єдине, що вдарився рукою, ногою, спиною й головою, але все ж це було круто!

- Схоже вони перемогли, - сказав якийсь хлопець - адже ніхто не зміг залізти вище.

- Не чесно! - кикнув Гриша - це вже змагання верхолазів, а не стрибки у воду! Будемо стрибати в долину!

- Тоді ми виграли змагання верхолазів! - сказав Ян - Ніхто не зміг залізти на цю вербу.

Гриша розсердився, але заперечити не міг, хоча, зрозуміло чому він сердився, все ж не він виграв перше змагання.

- Тоді правила цього змагання змінюються. Будемо змагатись, хто далі стрибне!

Всі погодилися і приготувалися стрибати. Розігнавшись Гриша зі своїми товаришами стрибонули в річку. Альбаба з Яном також. Стрибали, вони стрибали. Натомилися й вирішили відпочити. Тільки Гриши з друзями чомусь не було.

- Хлопці! - враз почувся голос Пилипа - Ідіть сюди!

Всі піднялися й пішли до річки. З її протилежного берега стояв Гриша.

- Дивіться куди він дострибнув! - сказав Пилип вказуючи на товариша.

- А я не чув плюскоту від стрибка.. - сказав Ян, стараючись наголосити на тому, що Гриша махлював.

- Ой, та ти був далеко! - махнув рукою Пилип - Наша команда виграла, Гриша ніколи не бреше.

- А ось і ні.. - пробурмотів Ян, але почув це тільки Альбаба.

Гриша вже виліз на берег.

- Стрибки у воду виграла наша команда, змагання верхолазів команда Альбаби і Яна - сказав він - І до речі про змагання. Наступним будуть хованки, одна команда буде шукати, а всі інші ховатися.
- Хай троє команда шукає - запропонував Мифко - Ва'с троє.
- Е, ні! - відказав Гриша.
- Але має бути хтось з вашої команди! - заперечив Ян - Адже команда програє коли всіх її учасників знаходять! А вас троє!
- Ну, давайте на ю, зе, фа - запропонував Пилип.
- На що, що? - перепитав Гриша.
- Камінь, ножиці, папір - пояснив Пилип - Просто почув, що «ю-зе-фа» теж говорять.
- Гарзд, давайте на камінь, ножиці, папір. - виставив поперед себе «ножиці» Гриша.

Зіграли вони кілька разів і програв низенький хлопець.

- Скільки часу, щоб сховатися? - запитав хлопець.
- П'ять хвилин, ховаємося по всьому лісу! - гордо сказав Гриша, йому подобалося командувати.
- Один.. - притулився до стовбура дуба хлопець і всі розбіглися.

Ян з Альбабою побігли разом далеко в ліс і сховалися серед коріння. Там наче спеціально для них була нора, біля якої все було у величезному корінні за якими вони й сховалися. Але хлопцям за корінням було тісно, разом не поміщалися.

- Може хто з нас переховається, на дерево? - запропонував Альбаба.
- Давай! - сказав Ян і виліз зі сховки.

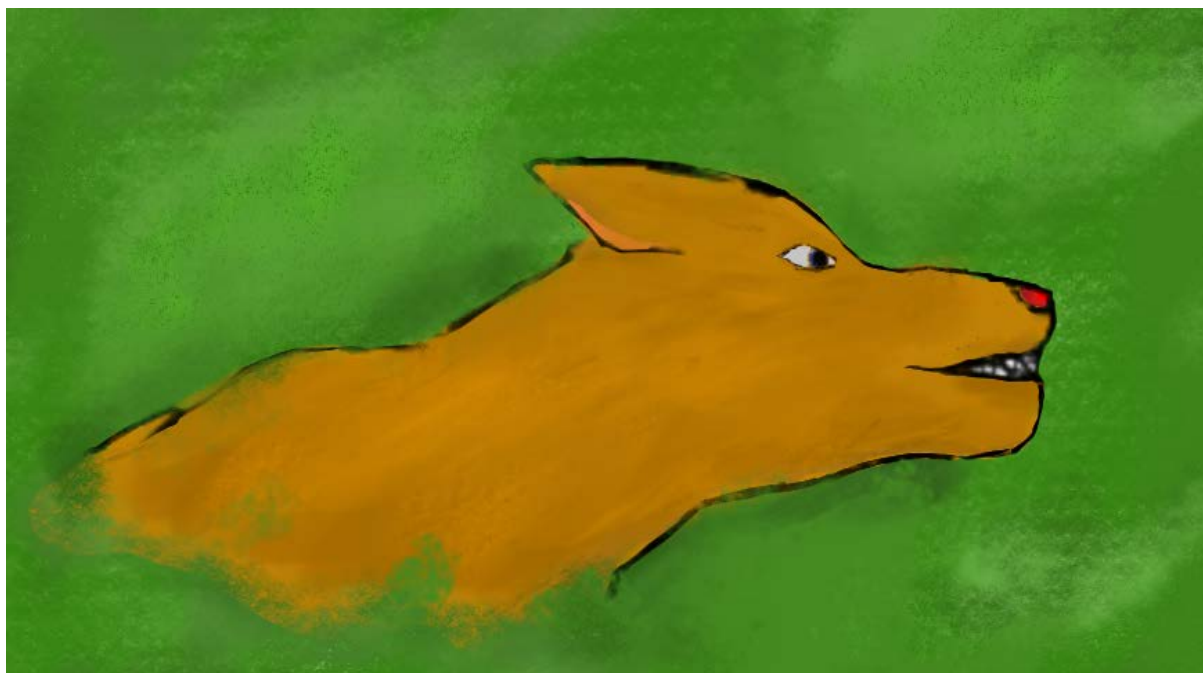
Хлопець почав повільно підніматися по корінні, далі поліз хапаючись за кору, видно йому сподобалось так лазати. Тепер Альбабі було достатньо місця і він розлігся там. Лежав він там здавалося цілу вічність. Аж тут він побачив перед собою, того самого лиса.

Розділ 6

Давній знайомий та ялинка

- А! - крикнув Альбаба й попрямував в єдиний напрямок в який міг - назад, в глиб нори.

Лис ще сильніше розлютився. Чому? В Альбаби не було часу на роздуми, він пірнув в нору і... відчув щось м'яке. Ці м'які, пухнасті комочки почали, щосили пищати, а лис взагалі скаженів. І тут Альбаба зрозумів, що це були лисенята. Виходить, це не лис а лисиця, а він зараз в її норі!

- Яне! - відчайдушно загукав Альбаба, адже той був його єдиною надією на порятунок.

Лисиця вже збиралася напасти на бідного хлопця, як почувся стукіт, наче хтось впав з великої висоти і лисицю хтось потягнув за хвоста. Це був Ян, він потягнув звіра а потім з вересками побіг кудись відманивши його від нори даючи Альбабі час вилізти з пастки, в яку його загнала лисиця. Хлопець не втрачав часу, він почав вилазити з вузького проходу. Лисиця ж віскочила до яна прогарчавши йому в обличчя.

- На дерево! - сказав Ян - Лізьмо на дерево! Там вона нас не дістане!

Альбаба скочив до велетенського кореня, але лисиця вхопила його за шорти й потягнула, відірвавши частину. Хлопець вхопився за гілку і здавалося за секунду заліз на саму верхівку дерева. Тут лисиця обернулася до Яна. Той почав повільно відступати, а лисиця підступати. Ян швидко стрибнув до коріння й зі всієї швидкості поліз нагору.

- Фу-у-ух - протягнув Ян.
- Фу-у-ух- протягнув за ним Альбаба.

Лисиця довго ходила під деревом крутячись й гарчачи, все ж вона облишила хлопців й повернулася до нори.

- Знайшов! - враз почувся чийсь голос.

До них йшов хлопець.

- Ідіть до дуба, там всі інші - додав він.

Ян з Альбабою почекали поки хлопець зникнув серед гілля і Ян почав обережно спускатися. Альбаба подивився на свій одяг, що був весь пошматований. Хлопець в землі, волосся брудне, одяг порваний. Хлопці поверталися до дуба. «Оце, пригода!» - Думав Альбаба, поки йшов. Він обдумував те, що тільки що сталося і думав про змагання, все ж, це легко! Вони виграли вже одне. Звичайно, чиясь інша команда зараз виграє. Але в Альбаби з Яном є шанс, тому вони не зупиняться. Прийшовши на галявину, Альбаба помітив, що там вже п'ятеро хлопців, вважаючи Гришу з Пилипом. Схоже лишилося знайти лише Мифка, адже його товариша знайшли. Хлопці почали лізти на дуб, посиділи там поговорили, покидали камінці в річку. Через деякий час до галявини прийшов хлопець, що шукав.

- Все, я здаюся! - сказав той - Хлопці допоможіть будь ласка гукати Мифка.

Ян з Альбабою не заперечували, тому вони зістрибнувши з дерева пішли з іншими.

Хлопці розійшлися в різних напрямках.

- Мифку! - Чулося від хлопців. - Він здається, виходь!

Оскільки він не відгукувався, було прийнято рішення розділитися. Ян з Альбабою пішли разом, гукаючи Мифка. Враз Альбаба помітив щось руде. Хлопець зупинив Яна рукою, та схоже він вже все зрозумів, адже притаївся в найближчих кущах. Альбаба також сховався і обережно визирнув з-за гілля. Біля річки стояла лисиця й пила воду.

- Що там? - прошепотів Ян. Йому не було видно.
- Лисиця п'є воду - прошепотів у відповідь Альбаба.

Хлопці вже збиралися йти, як з ялинки визирнула голова Мифка! Ліс в цьому місті чи то селі був такий само різноманітний, як і саме місто-село. І Ялинки, і березки, і дуби, і сосни, ну взагалі всякі дерева. Альбаба зупинив Яна.

- Дивись, там Мифко. - Сказав він.
- Де?
- В Ялинці!
- Що? Чого він туди заліз?
- Мифко! - загукав Альбаба.

Голова Мифка подивилась на лисицю типу: «во'на мене не с'їсть?». Це було якось тупо, але Альбаба не міг залишити Мифка в цьому колючому дереві, тому він підійшов ближче і помахав йому рукою, щоб той йшов до них. Мифко заперечливо похитав головою і з ялинки виринула його обдряпана голками цього дерева рука, що вказувала на лисицю. Альбаба махнув рукою й вирішив діяти. Хлопець з Яном обережно визирнув з-за кущів на галявину. Лисиця не звертала на нього уваги. Альбаба з другом обережно почали переходити галявину. Ця лисиця вже двічі на нього нападала. Вперше, з бажанням поїсти, вдруге прогнати з нори де були її дитинчата. Тому в лисиці було погане враження щодо хлопця. Альбаба підійшов до ялинки де був Мифко і прошепотів:

- Давай, вилазь уже.

Але лисиця почула це і зашипівши втекла. Мифко з полегшенням видихнув і виліз весь поколотий з ялинки.

- Тякую - сказав той.

Альбаба махнув рукою і сказав:

- Пішли вже.

Ян, Альбаба й Мифко повільно попрямували до дуба. Прийшовши, хлопці відразу побачили Гришу.

- Догукалися все ж, - сказав він. - Бачу Мифко ховався або в ялинці, або в норі з їжаками.
- Так, ми догукалися - сказав Ян швидше Альбаби. Не треба розповідати всю історію.
- Поки що у вас, у нас й у Мифкової команди по балу, давайте продовжимо зма..

Гриша не договорив адже його перебила механічна мелодія. Пилип почав діставати щось з кишені і за секунду дістав телефон і приклавши його до вуха сказав:

- Алло - і за кілька секунд він сказав - добре, за п'ять хвилин буду.

«Він що телефон на змагання взяв?» - подумав Альбаба. Хлопець подивився на себе. Телефон би в його кишені не вижив, не говорячи вже про плавання на плоті. В небагатьох хлопців були телефони, особливо такі, як у Пилипа. У Альбаби був телефон, з кнопками, маленький, та він його не взяв, та й добре.

- Вибачте, хлопці. - сказав Пилип кладучи телефон до кишені - Мені пора йти.
- Та й мені вже - сказав Ян, дивлячись на сонце, що вже на половину заплигло за обрій.
- Та багат'юм з нас пор'а - сказав Мифко.
- Тоді продовжимо змагання завтра! - оголосив Гриша.

І хлопці почали розходитись. Альбаба з Яном стомлено, ледве перебираючи ноги йшли до своїх домів. Вони попрощались і Альбаба піднявся на другий поверх, зайшов в квартиру, швидко пробіг в кімнату, перевдягнувся, заховав подалі свій порваний брудний одяг і ліг спати. Він дивився з вікна на рожевий небокрай, що тягнувся вічність і засинав.

Розділ 7

П'ятдесят гривень, морозиво, спека та цукерка

Альбаба лежав і думав. Як же змінилося його життя всього за два дні! Недавно він просто сидів під дубом дивлячись на хлопців, що грали у футбол. Альбаба тоді й не міг уявити, що серед так знайомих йому однокласників він знайде друга. Тоді, йому здавалося, що всі від нього відвернулись, незважаючи на нього граючи у футбол. Але тепер, коли він знайшов друга, потоваришував з Мифком, Альбаба розуміє, що це можна було б зробити раніше! Та як? Як він міг почуватися в дружній атмосфері, якщо всім на нього було плювати. Він почувався зайвим, а тепер, коли в нього є друг, Альбаба зрозумів, що таке дружба. Лежачі в ліжку, він обдумував це і радів. Через певний час Альбаба встав. Швидко зібравшись він вийшов з квартири й почав спускатись. Не встиг Альбаба й ступити на одну сходину вниз, як побачив дівчинку, приблизно його віку, яка піднімалася по сходах. «Дивно, хто вона?» - подумав Альбаба. Він знав майже всіх зі свого під'їзду й не бачив в житті цю дівчинку. Хлопець старався пригадати, що б ця дівчинка могла тут робити, та відповідь прийшла миттєво. «Вона до когось вгості прийшла!» - подумав Альбаба. Хлопець вже спустився до першого поверху - «Але до кого?». Він задумався, тепер Альбаба почував себе детективом, що розслідує якусь таємницю. Хлопець все ж спустився і вийшов з під'їзду на свіже повітря. Цікаво, як воно бути детективом? - думаючи про це пішов він до дому Яна. Наступним змаганням мало бути плювання жолудями. Альбаба думав по це, він взагалі про що завгодно міг думати багато часу. От ляже вдень чи ввечері на траві і дивитиметься на небо, думаючи про щось. Хлопець дійшов до паркану й пройшов на подвір'я відразу зіткнувшись з Яном.

- О, привіт! - сказав Альбаба до товариша.
- Привіт! - відповів той.
- Ходімо до річки трохи раніше.
- Гарезд! Я якраз збирався до тебе йти!

І хлопці попрямували по місто-селу. Проходячи по вулицях, їхні голови були не захищені під тінню дерев і сонце почало їх

зморювати. Йшли хлопці всі роз смажені як сардельки на сковорідці і тільки й мріяли про воду. Коли вони проходили через невеличкий парк Ян сів на лавку, яку прикривало гілля від палючого сонця. Хлопці трохи посиділи.

- В таку жару не кожен виживе - почав розмову Альбаба.
- Так, - відповів Ян - Вчора було прохолодніше.
- А що це в тебе під ногами? - запитав Альбаба помітивши фіолетовий папірець біля лавки, з того боку де сидів Ян.

Хлопець нагнувся й підняв з землі купюру.

- Ого! - сказав він.
- Ого! - повторив Альбаба.

У Янових руках було ніщо інше, як п'ятдесят гривень!

- Такий скарб на дорозі не валяється, - сказав той кладучи купюру в кишеню.
- Та ні, валяється - посміхнувся Альбаба. - Цей скарб ми якраз на дорозі знайшли.
- А й правда - посміхнувся Ян і вони пішли далі - Не хвилюйся, на тримай, не буду ж я твоє забирати, ти ж знайшов.

І хлопець простягнув Альбабі гроші.

- Та ні, я не візьму - сказав хлопець на це.
- Ну тоді давай навпіл поділимо.
- Тьфу! Половину купюри ніхто не прийме!
- А я й не пропоную її рвати навпіл! Ми просто можемо разом витратити.
- Гаразд.

І хлопці попрямували далі. Йдучи вулицями вони знову запікалися під сонцем, та все одно йшли. Хлопці проходили повз дерева, магазинчики, навіть до школи їх ноги занесли. Коли хтось ходить щодня однією й тією самою дорогою, то ноги самі нестимуть його туди.

- Ех, як жарко - потер рукою лоба Ян, почавши розмову.
- Ага - погодився Альбаба - Швидче дійти б до річки, тоді й скупаємось і краще буде.

- О дивись! - сказав Ян - У мене є краща ідея! Пам'ятаєш ті п'ятдесят гривень? Це їхня доля!

Не встиг Альбаба навіть встигнути не зрозуміти, як Ян вже підбіг до якогось дядька біля якого стояла велика коробка, як встиг встигнути зрозуміти Альбаба - це морозильник. Та Альбаба не встиг встигнути зрозуміти для чого він, як Ян вже запитав:

- Ти яке будеш? Пломбірне, шоколадне чи якесь ягідне?

І Альбаба за цей час встиг встигнути зрозуміти, що мова йшла про **МОРОЗИВО!** Хлопець облизнувся і швидко відповів:

- Пломбірне.

Ян взяв собі шоколадну, а Альбабі купив пломбірну кульку, яку поставили у вафельний стаканчик. Воно коштувало рівно двадцять п'ять гривень, наче спеціально для Яна з Альбабою. За цей час за хлопцями сама собою вибудувалася невеличка черга. От буває так, ніхто на майданчику не грається, а коли хтось приходить то всі теж збігаються. Продають щось, ти один, або з другом купуєш і всі теж туди йдуть. Ось так буває і так і сталося. Альбаба з Яном весело пішли ефективно лижучи своє морозиво. Хлопці дійшли до моста і перейшли річку, що стала не такою глибокою. «Так і хочеться стрибнути в ту холодну воду й зануритися з головою на дно від того пекучого сонця.» - Думав Альбаба. Друзі дійшли до дуба, ще здалечку помітивши, що хлопці не грають у футбол. Всі вони вмостилися в тіні великого дерева, як ще тоді, сидів там Альбаба.

- Х'лопці, приуїт! - гукнув їх Мифко.
- Привіт! - привітались Альбаба з Яном водночас і Ян торкнувся до Альбаби зі словами: «З тебе цукерка, магазин зачинений».
- Що? - не зрозумів Альбаба цих слів.
- Ну, є така гра, - почав пояснювати Ян - якщо хтось говорить одночасно з кимось якісь слова, наприклад «привіт», то до кого першого торкнуться скажуть: «з тебе цукерка магазин зачинений», той винен іншому цукерку.
- Зрозуміло, класна гра - сказав Альбаба
- Так, класна. - відповів Ян і відразу запитав у друга: - Так, де моя цукерка?
- Яка цукерка? - здивувався той.
- Тьфу на тебе. Моя. Давай вже цукерку,
- А, точно, - Сказав Альбаба дістаючи з кишені смоктальну, м'ятну цукерку і даючи її Янові.
- Здоров хлопці! - гукнув з далеку їх Пилип, а коли той підійшов сказав: - Вибачте, що так пізно прийшов... о! Яне, в тебе цукерки? Даси одну?
- Ее... в мене тільки одна - показав цукерку Ян - Та й то не моя.
- А чия ж? - запитав Пилип глянувши на хлопців.
- Павлова - відповів той.

Павлова? Не Альбабова, а Павлова? Альбаба навіть не відразу зрозумів, що це за Павло і як це Ян каже, що це той Павло й дав йому цукерку. Все ж Альбаба звик до клички.

- Слухай, дай цукерку по дружньому, га? - звернувся до Альбаби Пилип.

Альбаба розвів руками:

- Вибач, більше в мене немає.
- Ех, - зітхнув Пилип.

Розділ 8

Жолудева галявина, «не чесно» та жаби

- У зв'язку з жарою було прийнято рішення змагатися на Жолудевій галявині! – Враз вийшов наперед Гриша.

Жолудевою галявиною називали галявину в лісі, що розміщувалася на його краю. Там були дерева, що затуляли своїм листям всю галявину, не даючи сонцю проникнути попід них, де земля була встелена численними жолудями, хоч і були вільні місця від них. Там було затишно й прохолодно, тому кожен там міг врятуватися від спеки. Також там були білки, їжаки й комахи. На Жолудевій галявині деколи й гралися хлопці, тому всі її знали. Туди й пішли вони, разом розмовляючи про щось не путнє. Проходячи по лісовій стежці, хлопці також поінколи зупинялися зібрати суніці. Прийшовши на Жолудеву галявину, хлопці почали готувати місцевість для наступного змагання – плювання жолудями. Мифко з іншими хлопцями розчистили місце, Альбаба з Яном і Пилипом зібрали трохи жолудів для плювання з думками про те, який геній придумав це змагання, а Гриша просто стояв і командував: «Відгребіть ще звідти! Куди ми будемо плювати?», «Чого так мало жолудів?», «Що ви робите?! Чистіть в довжину а не в ширину!», «Ей! Хто в мене жолудь кинув?! Все, я більше не буду вам допомагати, раз ви так!». Ось нарешті хлопці розчистили галявину і все було готово. Альбаба з Яном намітили лінію де стояти і першими приготувались. Інші хлопці незабаром також стали в лінію і приготувались.

- Та-а-ак... – протягнув Гриша. Він уже «розобразився» на всіх і почав знову командувати й пояснювати правила – У кожної команди по чотири жолудя! Ми будемо плювати на відстань. Правила прості – хто далі до плюне, той і заробляє своїй команді бал! Починаємо з лівої сторони полоски почерзі.

Хлопці почали. У Гриши зривався терпець, він став на краю правої сторони! Ян з Альбабою були ліворуч, а трохи далі й

Мифкова команда. Коли дійшла черга Гришової команди і Гриша все ж задумався й на диво сказав:

- Тилипе, давай ти почнеш.

Тилип не дуже охоче взяв жолудь і поклав його до рота. Націлився і плюнув. Жолудь полетів і Тилип підійшов до того місця де він впав і провівши ногою по землі там утворилася лінія. Після цього хлопець повернувся до своєї команди.

Вже четвертий раз плювали хлопці. Зараз в них була остання спроба. За цей час у Мифка виходило найкраще, в нього ж не було передніх молочних зубів тому жолудь летів якнайдалі. Та Ян з Альбабою не відставали. Їхній жолудь був трохи далі від Мифкового. Настала черга Гришової команди. Їх було троє, тому настала суперечка, хто буде плювати. Тилип взяв жолудь в руки й замислився.

- Я головний! Значить я буду плювати! – вихопив з Тилипових рук жолудя Гриша.
- Ей віддай! Ми маємо все чесно вирішити! – сказав Тилип – На камінь ножиці папір, чи сірники тягти будемо.
- Ні! Це буду я і крапка! – сказав Гриша й поклав жолудя собі в пащаку.

Хлопець глибоко вдихнув щоб плюнути і враз закашлявся, видаючи якісь страшні звуки, наче задихаючись. Альбаба спершу нічого не зрозумів, але потім швидко зметикував й підбігши до Гриши схопив його ззаду надавивши на живіт. Жолудь вилетів й полетів аж за галявину в кущі. Дехто засміявся.

- Гриш, ти взагалі живий хоч?
- Пхопон'ую д'ати Алььбабі ба'л! Воуни с Яном все одно пегеможці. – Сказав Мифко.

Альбаба помітив, що той вже трохи менше шипилявити. Гриша все ще кашлюючи сказав:

- Не чесно.. гхр! - з Гришового рота вилетіла шапочка жолудя.
- Кхе!
- Ну здається, - сказав якийсь хлопець з усмішкою. - Якби не Альбаба ти би качався на землі відкашлюючись.

Гриша розізлився але знову ж таки не знайшов чого сказати й просто замовчав. Хлопці ж сіли відпочити.

- Куди підемо ловити жаб? - запитав у хлопців Пилип.

Гриша відразу піднявся й сказав:

- На річці біля мого дому! Там їх найбільше!
- Чуд'оуо! - сказав Мифко.
- Ходімо? - встав Ян.

І хлопці попрямували до міста. Через ліс вони піти не здогадалися. Пройшли кілька вулиць дійшли до приватних хат, дійшли до річки. Гриша провів їх в чагарі, через очерет. Хлопці тупали по піску змішаному з камінням, деколи навіть вступаючи у воду. Пройшли вони так і нарешті вийшли на невелику місцевість, де хоча б можна було нормально стати, адже в очереті ніхто стежку для них не робив. Ця місцина була дивною. Альбаба з хлопцями наче потрапили в якісь джунглі. Криве дерево, все покрито пухнастим мохом, каміння невелика «западина» з води. Наче річка захотіла трохи розширитись. Протікаючи, вона завернула в бік, зробило півколо води й повернулася в своє русло. Ця ж «западинка» повністю була вкрита мулом і водоростями, а трохи далі вже була річка, що своєю потужною течією протікала повз, залишаючи це місце неприторкненим і даючи можливість водоростям й моху повністю заповнити цю дивну місцину. Це було ідеальне місце для жаб. Та де вони? Альбаба почав вдивлятися у воду. Поки що він жаб не примітив.

- Ось і ідеальне місце! Тут гора жаб, так що пропоную почати змагання! - урочисто сказав Гриша.
- Ну і де тут жаби? - вдивлявся у воду якийсь хлопець.
- А тут! - Сказав Гриша тупнувши ногою у воду і в тому місті з'явився не тільки плюскіт від його удару, а ще й десятки жаб,

що ховалися серед водоростей в холодній воді від пекучого сонця, повистрибували в різні боки й знову поховалися.

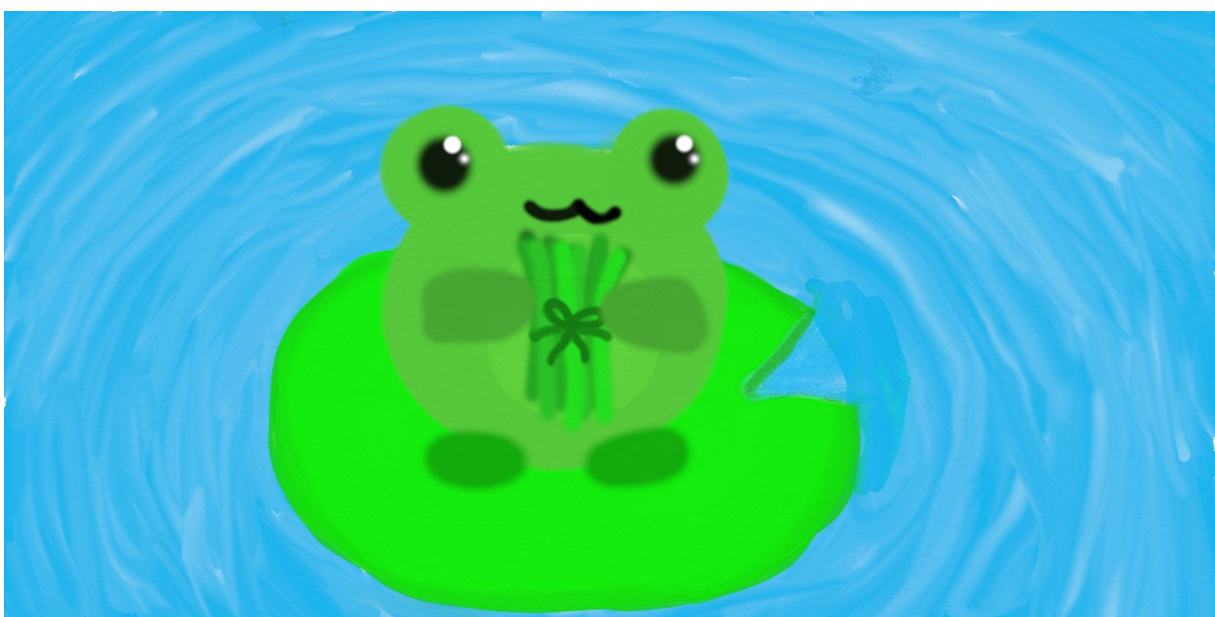
Тепер Альбаба зрозумів де і як їх шукати. Ось одна зелена жабка заховалася серед водоростей, а ось і коричнева, серед мулу на березі. Ще одна лежить у рясці! Гриша почекав поки всі жаби назад захилюються і сказав:

- Так ось, пропоную зробити так: ми візьмемо банки, у мене вони є і будемо ловити жаб і збирати їх туди. Хто більше збере той і виграє. Все зрозуміло? А, і ще одне: ловити можна тільки руками!

Після цього він дістав з кущів біля його паркану три банки, роздав Альбабі з Яном, Мифковій команді і ще одній. Гришова банка ж, як здогадувався Альбаба була досі в кущах.

- Ну що, починаємо? Три.. два.. ОДИН!

Гриша після своїх слів дивився як хлопці підбігли до жаб і почали їх ловити. Альбаба подивився на одну жабку, яку зарання примітив у стороні й обережно її взяв, в той час, як інші хлопці вже попадали у воду в стараннях впіймати жаб. Альбаба обережно поклав жабку в банку й взяв другу. Гриша ж жаб не ловив. Він зі своєю командою тусувалися біля берега й просто стояли. Тут один хлопець підняв догори жабку.

- Знайшов! - крикнув той і відразу відпустив бідне створіння - Вона плюється!
- Жаби не плюються - зухвало сказав казав Гриша, наче все знаючи.
Хлопець образився.
- Ну то й що? Ти її тепер вб'єш і засмажиш на багатті? - жартома запитав Пилип.

Хлопець все ще ображений націлився на жабу і вже приготувався розчавити бідолаху, як Альбаба підскочив і схопив її в останню мить, коли нога хлопця майже торкнулася жабки. Хлопець відпустив її в очерет і відійшов, наче нічого не сталося. Ян помітив, що назріває щось і вирішив змінити тему:

- Пропоную порівнювати результати.
- Дак дауайде! - погодився Мифко.

Всі розставили свої банки. У Альбаби з Яном було три жабки, що сиділи в банці, стривожено дивлячись. У інших їх було приблизно так само. Тільки у Гришової команди була.. **ЦІЛА БАНКА ЖАБОК!** Вони круtilись і стрибали, сидячи один на одному, старались вилізти. Але чомусь, у всієї їхньої команди руки були чисті й сухі! Та й ніхто не бачив, щоб вони хоча б підійшли б до банки. Всі хлопці зрозуміли, що він махлював, як і на змаганнях зі стрибків, так і на цих.

- Все ясно! Я виграв! Саме я! І я переможець!

Хлопці ж просто промовчали. Хтось непомітно підморгнув, а по чиемусь лицьо все відразу було видно. Усі, все зрозуміли.

Зміст

Розділ перший. Змагання	ст. 5
Розділ другий. Ян та історія Мифка	ст. 9
Розділ третій. П'ятнадцятирічний капітан	ст. 13
Розділ четвертий. За течією	ст. 18
Розділ п'ятий. Знайомство з новим другом й перші два змагання	ст. 22
Розділ шостий. Давній знайомий та ялинка	ст. 28
Розділ сьомий. П'ятдесят гривень, морозиво, спека та цукерка	ст. 32
Розділ восьмий. Жолудева галявина, «не чесно» та жаби	ст. 36
Зміст (на випадок якщо не зможете знайти зміст і звернетесь за допомогою до змісту)	ст. 42

Ця книга не має власної ціни, той хто вважає книгу
вартою чогось може підтримати нас.

Номер картки:

4441 1144 3115 6635

Група у Facebook про яку я тільки недавно дізналася і це
привід дізнатися і вам за цим QR-кодом:

